

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένα ανέκδοτο του άειμνηστου Ι. Τσιριμώκου. Ανάποδον άλλ να νερμιν. Απ' την παλιή Αθήνα. Μια παρχαλιτική περιγραφή. Οι πρίγκηπες στην αγορά. Η φιλοσοφία του κύριου ώλη. Ο Σμολένσκιος υποψηφίος βουλευτής. Τα σχέδια του έφημερίδων. Η παραδόξολογία του Μυριανθεύση. Οι εξώφρα νικηί στίχοι του Μελαχροϊνού. Ο κ. Μερκουρίου και οι φτωχοί.

ΕΤΑΞΕ των άλλων ανέκδοτων, που διηγιόνται για τον μακαρίτη Ίωάννη Τσιριμώκο, είναι και το έξης χαριτωμένο :

Μιά φορά, όταν ήταν ύπουργός, διεφώνησε με έναν από τους τριματάρχες του υπουργείου του, για κάποιο ζήτημα.

Ο Τσιριμώκος έπεισήριζε τη μιά άποψη του ζήτηματος αυτού και ο τριματάρχης την αντίθετη.

Και επειδή επέμεναν ο τριματάρχης, επέμεναν όμως και ο Τσιριμώκος, ο τριματάρχης γέλασε και του είπε :

—Μά έτσι, κύριε ύπουργε, να μού έαυτήριτε να σάς πώ, ότι δέν είναι νόμιμον.

Ο Τσιριμώκος τόν κίτταξε καλά - καλά.

—Πώς το είπες ; ρώτησε. Πώς το είπες ;

Νόμιμον ; Για γράφει εδώ αυτή τη λέξη...

Ο τριματάρχης, ασταχμένος, την έγραψε ο' ένα χαρτί.

—Διάβαίε την τώρα από την άνάποδη, του λέει ο Τσιριμώκος.

Ο τριματάρχης σ'αλλάξισε άνάποδα την λέξη :

—Νό-μ-ιον !...

—Έ, άντε τώρα, του είπε χαμογελώντας ο Τσιριμώκος. Καθώς βεβαιεί, αυτό το ζήτημα είναι οσοτό κ' από την άνάποδη !...

Από μιά έφημερίδα, που γράφει για την Πασχαλινή Αγορά των Αθηνών από 35 έτών, παίρνουμε τα έξης άόλογα...μελαγχολικά :

«Οι μικροί πρίγκηπες του Διαδόχου Κωνσταντίνου, μετά των συντρόφων των και των μικρών πριγκηπισσών της "Εοσης, έπίδαίνοντες δύο άμαξών, διήλθον χθές την πρώταν από την Νέαν Αγοράν και κατόπι από τās διαφόρους συνοικίας της πόλεως, περιέργως εξετάζοντες την Πασχαλινήν κίνησιν. Είς την Νέαν Αγοράν ο μικρός υιός του Διαδόχου Γεώργιου, διάταξε τόν άμαξηλάτην να σταματήσει, εκάλαισε ένα πωλητήν κοκκίνων ώδων και τόν ήρώτησε !

—Πόσο πουλάς τ' αυγά ;
—Οχτώ λεπτά τ' ένα, άπάντησε ο πωλητής.

—Τί θά πη όχτώ λεπτά, του είπεν ο πρίγκηψ. Νά τὰ πουλάς ή μιά πεντάρα ή μιά δεκάρα !...

—Σωστό θά ήταν νά γίνη όπως λές του λόγου σου, του είπε ο πωλητής, άλλα μιά πεντάρα δέν συμφέρνει έμένα και μιά δεκάρα δέν συμφέρνει τόν άγοραστή.

—Πόσ μιλιάς έτσι στον Ύψηλότατο ! του λέει κάποιος από εκείνους που μαζευθήκανε τριγύρω.

Ο πωλητής τὰ έχασε στην άρχη και έπειτα, όταν συνηθέ, προσεφέρθη νά χαρίσει τὰ αυγά στον βασιλοπαίδα, άλλα

δουνο...
Μά ή Νταϊζή δέν άπαύτασε στις άπελιπιμένες έπικλήσεις του ουζόγυου της.

Δέν μπορούσε πειά ν' άπαντήσει, ν' άνοιξη τó στόμα της. Τό δηλητήριο του φειδιού και ή τρομάρα είχαν κάνει τó έργο τους.

Η νεαρά γυναικα ήταν νεκρή!...
Ο Τόμ κρατούσε πειά στην άγκαλιά του μίαν άψυχη κομμάτια!...

Ο άξιωματικός δέν είχε σκεφτή, ότι τὰ φειδια ζούν πάντοτε ζευγαρωμένα και πός όταν σκοτώθη τó ένα από αυτά, τó άλλο ζητάει πάντοτε νά εκδικηθή τó θάνατο του συντρόφου του. Κι' έτσι, τó φειδί που έμεινε ζωντανό, μπήκε μέσα στο σαλόνι για νά φθρή τó ταίρι του και, μόλις είδε μπροστά του την άνοπτη Νταϊζή, ή όποία πήγε να πάρη τη σιγαροθηκη, όπως της είπε ο άντρας της, χύμισε πάνω της, την έπιξε, την δάγκωσε, τη σκότασε με τó φαρμάκι του!...

Ο Τόμ δέν μπόρεσε ν' άνθήξη στην άγωνία και στις τύψεις που τόν βασάνισαν, επειδή στάθηκε, με την έπιπολαιότητά του, άφορμη του θανάτου της γυναικας του—και τρελλάθηκε. Έξακολουθεί νά ζή, τρελλός, ο' ένα φρενοκομείο. Και όταν τόν πιάνει ή κρίσι, κυλιέται χάμω και σπαταρά, με τó στόμα άφριμένο, νομίζοντας ότι χιλιάδες φειδια έχουν περιτυλίξει όλόκληρο τó σώμα του!...
B. V. TANLAY

ο πρίγκηψ διάταξε τον άμαξηλάτην του νά προχωρήση.

Όταν, μετά τον πόλεμο τού 1897, ο δοξαστής στρατηγός Σμολένσκιος έθηκε ύποψηριότητα βουλευτός ως Δημηγινιώδης, δια τὰ Αθηναϊκά φύλλα σχεδόν τού αετήριαν, διότι έτάχθη με τó κόμμα τού Δημηγινίου, τού αίτιου τού Έλληνοτουρκικού πολέμου.

Και σύνθημα γενικό στην Αθήνα ήταν :
«Ζήτω τού στρατηγού Σμολένσκη. Μουρο του ύποψηριού Σμολένσκη !»...

Γότε έβγανε στη Λαρίσσα ή μικροτερη έφημερίδα της Ελλάδος, ή «Μικρά Έφημερίς», έφημερίδα μιάς σπιδωής σχεδόν, ή οποία όμως εγχαφόντανε καλά.

Η μικροσκοπική «Μικρά Έφημερίς», λοιπόν, της Λαρίσσης, άπάντησε σχετικώς πολύ χαριτωμένα στον Αθηναϊκό Τύπο :

«Αι Αθηναϊκά συνάδελφοι τὰ έβαλαν με τόν κ. Σμολένσκη, ως συνταχθέντα με τόν κ. Δημηγινιάνη. Άλλά εις ποιόν...χρεωστεί την δόξαν του ο κ. Σμολένσκης ;»...

Πρό έτών πολλών ζούσε στην Αθήνα ένας περίεργος τύπος ήρμινον και λαϊκό συγγένος, ο ποίος Μυριανθεύσης.

Η έφημερίδες της εποχής, και ιδίως τὰ σατιρικά φύλλα, είχαν ασχοληθή πάρα πολύ μ' αυτόν, γιατί έλεγε τού κόσμου τις παραδόξολογίες.

Στά 1899 έγινε ένα Κομμάτι Άπόκρησ στην πρωτεύουσα, τó όποιον έστρεψε μιά εξέδρα στην πλατεία τού Συναγώγου. Ο Μυριανθεύσης περνούσε συχνά από εκεί και την εκάμωφον, έτσι όπως ήταν στολασμένη. Μετά την Κυριακή της Τυροφάγου άουας, που ξανατάκουσε από εκεί, είδε με έκπληξη τον νά χαλάνε την εξέδρα.

Πηλαίωσε τότε σοβαρός και είπε στους μαυτόγους :

—Μά, χριστιανοί μου, αφού είχατε σκαπό νά την χαλάσετε, τότε γιατί...την φτιάσατε !...

Την ίδια εποχή ζούσε στην Αθήνα και ένας άλλος τύπος, ο Μελαχροϊνός, τού όποιου μοναδική δουκία ήταν να κινή εξωφρενικά ποιήματα και νά κατασκευάζη...λέξεις.

Ως παράδειγμα της...Μούσης του παραθέτουμεν εδώ ένα από τὰ ποιημάτα του :

«Από τὰ μάτια σου και τὰ έμα μάτια, από τὰ δάκρυά σου και τὰ έμα δάκρυα, από τὰ χείλη σου και τὰ έμα χείλια ποιούν πικρά λόγια χίλια.

Βοσκοπούλα, πού βόσκεις τὰ πρόβατα, είναι της νεότητός σου τὰ στολιώματα. Μαζεύεις τó λεπτό από τὰ πρόβατα μαλλιά δια νά κλώθης τόν έρωτα με γούστο πολύ.

Ο μακαρίτης Μελαχροϊνος έτροφοδότησε και αυτός, με τη σειρά του, τὰ σατιρικά φύλλα της εποχής εκείνης. έτι μίαν περίον γενεάν.

Μιά παρामीη Πρωτοζωονιάς, στα πρώτα χρόνια ποίγειν ο κ. Σπ. Μερκουρίους δημαρχος Αθηνών, τόσο ήταν οι φτωχοί, που μαζεψτρναν έξω από τη Δημαρχία και ζητούσαν βοήθεια για τις έορτές, που ο δημαρχος τὰ έχασε :

—Κι' έμένα, κυριε δημαρχε, που έχω τη μητέρα μου άρρωστή, έλεγε ο ένας.

—Κι' έμένα, κυριε δημαρχε, που πεθαίνουν τὰ παιδιά μου ! φώναζε ο άλλος.

—Κι' έμένα, κυριε δημαρχε, που κοιλοποιεί ή...πεθερά μου !...

—Κι' έμένα, έτσι να χαρής τη Δημαρχία σου !

—Κι' έμένα, έτσι νά τὰ χιλιάδες δημαρχος !

Και ο κ. Μερκουρίους, αφού κίτταζε τις λίγες δραχμές που είχε νά μοιράση και τó πλήθος τόν φτωχών, λούστηκε μπρός του, σταύρωσε τὰ χέρια του και γέλασε και είπε μελαγχολικά :

—Άχ, καλοί μου φίλοι, πόσο καλύτερα θά ήταν νά ήμουν άζώον... ύποψηριος !...

Ο Άδαμάντιος Κοραής έλεγε συχνά :
—Και τó ψωμί τó ζερό μού φαίνεται γλυκύτερο και νοστιμότερο, όταν έχει κοπή από αούτό ένα κομμάτι πρός βοήθειαν ενός δυστοχισμένου.

